

Сафорати Иёлооти Муттаҳидаи Амрико

Ҷумҳурии Тоҷикистон, ш. Душанбе, кӯч. И. Сомонӣ, 109 «А»

Телефон: (992 37) 229-20-00

Факс: (992 37) 229-20-50

<http://dushanbe.usembassy.gov>

СУХАНРОНИИ ПРЕЗИДЕНТ БАРАК ОБАМА ДАР АССАМБЛЕЯИ ГЕНЕРАЛИИ СММ

Штаб-квартираи СММ

ш. Нью-Йорк, иёлати Нью-Йорк

23 сентябри соли 2009

ПРЕЗИДЕНТ: Бо арзи салом, ҷаноби президент, ҷаноби котиби генералӣ, намоёндагони мӯхтарам, хонумҳо ва ҷанобон! Барои ман боиси ифтихор аст, ки бори нахуст ҳамаҷун президенти 44-уми Иёлооти Муттаҳида ба шумо муроҷиат намоям (Кафкӯбӣ). Ман ба назди шумо бо ин эҳсоси масъулият омадам, ки мардуми Амрико ба ӯҳдаи ман гузоштааст ва ин ёдовари ҷолишҳои (проблемаҳои) пуршумори даврони таърихӣ замони мо мебошад; он муайян намудааст, ки ба ғоидаи адолат ва шукуфӣ дар дохили кишвар ва берун аз он ба таври ҷасурона ва гурӯҳӣ амал намоем.

Ман фақат нӯҳ моҳ дар ин вазифа кор мекунам, ҳарчанд баъзан он тӯлонитар ба назар мерасад. Ман аз интизорӣ ҳеҷ, ки дар саросари ҷаҳон аз президентии ман вучуд дорад, хуб огоҳӣ дорам. Ин интизориҳо мушаххасан ба ман тааллуқ надоранд. Ба назари ман, норозигӣ аз вазъияти мавҷудаи корҳо асоси онҳоро ташкил медиҳад, ки ба мо имкон медиҳад ба таври васеъ гуногунфикрии худро муайян намоем ва масъалаҳоро ба зудӣ ҳал намоем. Вале онҳо ҳамаҷунин пур аз умед мебошанд – умед ба он ки тағйироти воқеӣ имконпазир аст ва умед, ки Амрико дар амалисозии ҷунин тағйирот пешсаф мебошад.

Ман замоне ба кори худ дар ин вазифа оғоз кардам, ки бисёриҳо дар ҷаҳон бо скептикизм (шакгароёна) ва нобоварӣ ба Амрико нигоҳ мекунанд. Ин қисман ба хотири нодурустфаҳмӣ ва маълумоти нодуруст дар бораи кишвари ман буд. Қисми дигар ба хотири муҳолифат ба қарорҳои махсус ва боварӣ ба он, ки Амрико дар мавриди масъалаҳои муайяни ҳалқунанда бидуни дар назар гирифтани манфиатҳои дигарон яктарафа амал мекунад, мебошад. Ва ин бошад антиамериканизми рефлексивиро тағзия менамуд, ки хеле вақтҳо ҳамаҷун далел барои беамалии гурӯҳӣ хидмат мекард.

Ҳоло монанди ҳамаи шумо масъулияти ман аз он иборат аст, ки ба манфиати кишвар ва мардуми худ амал намоям ва ҳеҷ гоҳ барои ҳимояи ин манфиатҳо ман узр нахоҳам пурсид. Вале ман боварии амиқ дорам, ки дар соли 2009 бештар аз ҳар замони дигар дар таърихи инсоният кишварҳо ва халқҳо манфиатҳои муштарак муттаҳид менамоянд.

Эътиқодоти динӣ, ки мо дар қалбҳои худ дорем, метавонанд ҳалқаҳои навро дар миёни одамон эҷод намоянд ё онҳо метавонанд моро аз ҳамдигар ҷудо кунанд. Технологияе, ки мо аз худ мекунем, метавонад пайроҳа ба сӯи сулҳро равшан намояд ё барои ҳамеша торик намояд. Энергияе, ки мо истифода мебарем, метавонад сайёраи моро нигоҳ дорад ё онро хароб намояд. Умедҳои як кӯдак дар ҳар ҷое, ки набошад, метавонад ҷаҳони моро ғаний созад ё онро муфлис намояд.

Мо ба ин толор аз кишварҳои гуногун омадаем, вале ҳамаи мо ояндаи умумӣ дорем. Мо дигар наметавонем ба тафовутҳои худ ба зарари коре, ки бояд якҷоя анҷом диҳем, чашмпӯшӣ кунем. Ман ин паёмро аз Лондон то Анкара, аз Порти Испания то Маскав, аз Аккра то Қоҳира бурдам, ва маҳз дар ин бора ман сӯҳбат хоҳам кард, зеро замоне фаро расид, ки ҷаҳон бояд ба самти нав ҳаракат кунад. Мо бояд давраи нави муносибатҳо бар асоси манфиат ва эҳтироми муштарак интиҳоб намоем ва кори мо бояд ҳоло оғоз шавад. Мо медонем, ки оянда на бо суҳанҳои оддӣ, балки бо амалҳои муайян карда мешавад. Суҳанрониҳо проблемаҳои моро ҳал намеkunанд – он ба амалҳои собит ниёз дорад. Барои онҳое, ки ба характер (хусусият) ва кори кишвари ман шубҳа доранд, ман аз шумо хоҳиш мекунам ба иқдомҳои мушаххас назар афканед, ки мо фақат дар нӯҳ моҳ анҷом додем.

Дар рӯзи аввали кориам дар ин вазифа ман истифодаи шиканҷаро аз ҷониби Иёлоти Муттаҳидаи Амрико бидуни истисно ё сарпечӣ манъ кардам. (кафқӯбӣ). Ман фармон додам, ки зиндон дар Гуантанамо Бей баста шавад ва кори сахтеро барои риояи чорҷӯби мубориза бо экстремизм (ифротгароӣ) дар ҳудуди қонун анҷом медиҳем. Ҳар кишваре бояд бидонад: Амрико мутобиқи арзишҳои худ зиндагӣ хоҳад кард ва ба унвони намуна дигаронро аз пас хеш хоҳад бурд.

Мо дар назди худ ҳадафи дақиқ ва мушаххас гузоштем: бо ҳамаи аъзои Созмони Милал барои хароб кардан, барҳам додан ва торумор кардани Ал-қоида ва муттаҳидони экстремистии он – шабакае, ки ҳазорон одамро аз динҳо ва кишварҳои гуногун кушт ва қасд дошт ҳуди ҳамин биноро низ тарконад, кор кунем. Дар Афғонистон ва Покистон мо ва дигар кишварҳои ҳозир дар ин ҷо ба ин кишварҳо барои инкишоф додани зарфияти худ ҷиҳати ба даст гирифтани роҳбарӣ дар ин ҷидду ҷаҳд кӯмак мерасонем ва барои тавсияи имкониятҳо ва амният барои одамони онҳо низ кор мекунем.

Дар Ироқ мо бо масъулият ҷангро тамом мекунем. Мо бригадаҳои низомии Амрико аз шаҳрҳои Ироқ хориҷ кардем ва барои хориҷ кардани ҳамаи бригадаҳои

низомӣ аз ҳудуди Ироқ мӯҳлат муайян кардем – августи соли оянда. Ман комилан равшан фаҳмонда додам, ки мо ба ироқиҳо барои гузаштан ба масъулияти комил ба ояндаи худ кӯмак мекунем ва ӯҳдадории худро барои хориҷ кардани қувваҳои амрикоӣ то охири соли 2011 иҷро хоҳем кард.

Ман барномаи фарогиреро барои расидан ба мақсад – ҷаҳони бе силоҳи атомӣ баён кардам. Дар Маскав Иёлоти Муттаҳида ва Русия эълон карданд, ки мо коҳиши чашмрасро дар қулоҳақҳои ҷангӣ ва пешбурди стратегӣ пайгирӣ хоҳем кард. Дар конфронси бахшида ба ҳалӣ силоҳ мо дар бораи нақшаи корӣ барои музокира ва поён додан ба истеҳсоли маводи парокандашаванда барои силоҳи атомӣ мувофиқат кардем. Ва дар ин ҳафта вазири корҳои хориҷии (қотиби давлатии) ИМА нахустин намояндаи баландпояи амрикоӣ дар Конфронси ҷарсолаи аъзои Аҳдномаи манъи озмоиши ҳамаҷонибаи ҳастай хоҳад буд.

Баробари гирифтани вазифа ман Намояндаи махсусро барои Сулҳи Шарқи Миёна таъйин кардам ва Амрико ба таври доимӣ ва боисрор барои пешбурди корҳои ду давлат – Исроил ва Ҷаластин кӯшиш ва кор кардааст, ки сулҳ ва амният дар ин ҷо реша мегирад ва ҳуқуқҳои ҳам исроилиён ва ҳам ҷаластиниён эҳтиром мешавад.

Барои мубориза бо тағйири иқлим мо барои энергияи тоза 80 млрд. доллар сармоягузорӣ кардем. Мо ба таври чашмрас стандартҳои худро барои таъсирбахшии маводи сӯхт васеъ кардем. Мо ҳавасмандиҳои навро барои нигоҳдории энергия фароҳам намудем ва ҳамкориро дар соҳаи энергия дар қитъаи Амрико ба роҳ мондем ва аз нозири канорӣ ба кишвари пешбаранда дар музокироти байналмилалӣ оид ба иқлим мубаддал шудем.

Барои бартараф кардани бӯҳрони иқтисодӣ, ки тамоми гӯшаву канори ҷаҳонро фаро гирифтааст, мо бо кишварҳои гурӯҳи 20 барои таҳияи посухи ҳамоҳангшудаи байналмилалӣ ҳамкорӣ кардем, ки барои ташвиқи аз канори партгоҳ дур бурдани иқтисоди глобалӣ 2 триллион долларро дар бар мегирад. Мо захираҳоро басиҷ кардем, ки аз бӯҳрон барои паҳн шудан ба кишварҳои дар ҳоли рушд пешгирӣ кард. Ҷамроҳ бо дигарон мо 20 миллиард доллар ибтикори глобалии (ҷаҳонии) амнияти ғизоӣ ҷудо кардем, ки имкон медиҳад ба одамони беш аз ҳама мӯҳтоҷ даст дароз кунем ва барои эҷоди иқтисодии онҳо кӯмак намоем.

Мо ҳамчунин ҳамкорӣ бо Созмони Милалро аз сар гирифтём. Мо қарзҳои худро пардохт кардем. Мо узви Шӯрои Ҳуқуқи башар шудем (кафкӯбӣ). Мо Муоҳидаи Ҳуқуқҳои шахсони маъҷубро имзо кардем. Мо Ҷадафҳои рушди ҳазорсоларо пурра қабул кардем. Ва мо дар ин замина афзалиятҳоро дар ин муассиса муайян намудем – масалан, аз тариқи маҷлиси Шӯрои амният, ки пагоҳ ман ҷаласаи онро дар мавриди паҳн накардани силоҳи атомӣ ва ҳалӣ силоҳ раисӣ хоҳам кард ва ҳамчунин аз тариқи масъалаҳое, ки ман имрӯз баррасӣ хоҳам кард.

Ин корхое ҳастанд, ки мо то ҳоло анҷом додаем. Вале ин фақат оғоз аст. Баъзе аз амалҳои мо боиси пешрафт шуданд. Баъзе амалҳои дигар заминаро барои инкишоф дар оянда фароҳам сохтанд. Вале набояд иштибоҳ гирифта шавад: Фақат Амрико наметавонад ба ин кор машғул шавад. Онҳое, ки Амрико барои танҳо амал кардан дар ҷаҳон танқид мекарданд, наметавонанд худро канор гиранд ва мунтазир бимонанд, ки Амрико проблемаҳои ҷаҳонро худаш танҳо ҳал кунад. Мо ҳам дар суҳан ва ҳам дар амал дар марҳилаи нави муносибатҳо бо сулҳ амал кардаем. Ва ҳоло барои ҳамаи мо вақти он фаро расидааст, ки саҳми масъулияти худро барои воқуниши глобалӣ ба ҷолишҳои (душвориҳои) глобалӣ ба ўҳда гирем.

Ҳоло агар аз рӯи вичдон гӯем, мо бояд эътироф кунем, ки мо ин масъулиятро иҷро намекунем. Мо дар оянда мебинем, ки дар қадом роҳ қарор хоҳем гирифт, агар аз ўҳдаи вазъияти кунунии корҳо баромада натавонем: Экстримистҳо низ дар саросари ҷаҳон тухми террор мекоранд; муноқишаҳои давомдор, ки ҳар чӣ бештар тақвият мешаванд, генотсид, бераҳмӣ ва ваҳшигарии оммавӣ, кишварҳои бештари дорои силоҳи атомӣ мегарданд, пирияхҳо об мешаванд ва аҳоли хонахароб мешавад, қашшоқии доимӣ ва бемориҳои пандемикӣ. Ман инро на ба мақсади он мегӯям, ки тухми тарс бикорам, балки мехоҳам далелро баён намоям: миқёси ҷолишҳои (проблемаҳои) мо ҳанӯз бо миқёси амалҳои мо қобили андоза нестанд.

Ин созмон бар асоси ин боварӣ таъсис шуда буд, ки кишварҳои ҷаҳон тавонанд проблемаҳои худро яққоя ҳал кунанд. Франклин Рузвелт, ки пеш аз он ки тасаввураш барои ин созмон амалӣ шавад, вафот кард, дар ин бора чунин гуфта буд: «Сохтори сулҳи ҷаҳонӣ наметавонад кори дасти як шахс, ё як ҳизб ё як кишвар бошад... Он ҳамчунин наметавонад сулҳи кишварҳои бузург ё хурд бошад. Он бояд сулҳе бошад, ки бар асоси кӯшишҳои муштараки тамоми ҷаҳон устувор бошад.»

Кӯшишҳои муштараки тамоми ҷаҳон. Он суҳанҳо имрӯз бештар воқеӣ садо медиҳанд, вақте ки на танҳо сулҳ, балки ҳуди саломатӣ ва шукуфой дар дасти умумӣ қарор дорад. Вале мо ҳамчунин медонем, ки ин созмон аз тарафи давлатҳои мустақил таъсис шудааст. Ва мутаассифона, ҷои тааҷҷуб ҳам надорад, ин созмон аксари вақтҳо ба як форуми коштани тухми нифоқу ихтилоф ба ҷои пасзаминаи умумӣ ва ҷои сиёсатбозӣ ва бод додани хашму нафрат ба ҷои ҳалли масъалаҳо табдил шудааст. Пеш аз ҳама баромадан ба ин минбар ва бо ангушт нишон додан ба дигарон ва равшан рехтан ба оташи ихтилофот кори осон аст. Ҳеч коре осонтар аз гунаҳкор кардани дигарон барои мусибатҳо, аз худ дур кардани масъулият барои интиҳоб ва иқдомҳои худ нест. Ҳар кас метавонад чунин кунад. Масъулият ва пешсафӣ (роҳбарӣ) дар асри 21 кӯшишҳои бештарро талаб мекунад.

Дар даврае, ки сарнавишти мо муштарак аст, қудрат дигар бештар аз як бозии дорои суммаи сифр нест. Ҳеч кишваре наметавонад ва набояд кӯшиш кунад бар кишвари дигар бартарӣ пайдо кунад. Ҳеч гуна тартиботи ҷаҳонӣ, ки як кишвар ё гурӯҳи одамонро бар дигараш бартар мегузорад, ба муваффақият ноил намешавад. Ҳеч гуна

тавозуни (баланси) қудрат дар миёни кишварҳо нигоҳ дошта намешавад. Тақсимоти суннатӣ дар миёни кишварҳои ҷануб ва шимол дар ин дунёи ба ҳам вобаста маънӣ надорад ва ҳамин нукта ба самтгирии кишварҳои низ дахл дорад, ки реша дар таракидагии «ҷанги сарди» кайҳо гузашта доранд.

Замони он фаро расид то дарк кунем, ки одатҳои кӯҳна, далелҳо ва баҳсҳои кӯҳна ба ҷолишҳои, ки мардумони мо рӯбарӯ мешаванд, мутобиқат намеkunанд. Онҳо кишварҳоро водор меkunанд муҳолифи ҳадафҳои амал намоянд, ки иддао доранд онҳоро пайгирӣ менамоянд ва ҳатто дар ҳудуди ин созмон бар зидди манфиатҳои халқҳои худ овоз медиҳанд. Онҳо дар миёни мо ва оянда, ки халқҳои мо дар ҷустуҷӯи он ҳастанд, деворҳо сохтаанд ва ҳоло замоне фаро расидааст, ки ин деворҳо хароб шаванд. Мо бояд якҷоя эътилофҳои нав созем, ки ҷудоии кӯҳна – эътилофи одамони дорои эътиқодоти гуногун, шимол, ҷануб, шарқ, ғарб, одамони дорои пӯсти сиёҳ, сафед ва қаҳварангро пушти сар гузорад.

Интиҳоб дар дасти мост. Моро ҳамчун насл ба ёд меоранд, ки ин насл баҳсу иштирофҳои асри XX-ро ба асри XXI тӯл бидиҳад, интиҳобҳои саҳт ва ҳалкунандаро қафо гузошт, ба пеш нигоҳ карданро инкор кард, қафо монд, зеро онро сармаҷқ қарор меод, ки бар зидди он буд, ва на он ҷӣ пуштибонӣ мекард. Ё мо метавонем насл бошем, ки тарҷеҳ медиҳад соҳилро аз пушти обҳои пурталотуми дар пеш истода бубинад, ки барои хидмат кардан ба манфиатҳои умумии башарият муттаҳид мешавад, ва ниҳоят маънидор сохтани номи ин созмон: *Созмони Милал*.

Ин ояндаест, ки Амрико меҳодад – ояндаи сулҳомез ва шукуфо, ки танҳо дар ҳолате метавон ба он ноил шуд, ки агар мо дарк кунем, ки ҳамаи кишварҳо ҳам ҳуқуқҳо ва ҳам ӯҳдадорӣҳо доранд. Танҳо бар асоси ин созишнома ин кор имконпазир аст. Он бояд принципи роҳнамоии ҳамкориҳои байналмилалӣ бошад.

Имрӯз ба ман иҷоза диҳед, ки чор сутунро пешниҳод намоям, ки ман бовар дорам барои оянда бунёдӣ аст ва мо барои фарзандонамон онро меҳодем: паҳн накардани силоҳи атомӣ ва ҳалӣи силоҳ; пешбурди сулҳ ва амният; нигоҳ доштани сайёраи мо; иқтисоди ҷаҳонӣ (глобалӣ), ки барои ҳамаи одамон имконият фароҳам месозанд.

Пеш аз ҳама, мо бояд паҳншавии силоҳи ҳастаиро боздорем ва ба сӯи ҳадафи ҷаҳони бидуни он ҳаракат кунем.

Ин муассиса дар оғози давраи атомӣ қисман ба хотири ҷилавгирии иқтидори инсон аз куштан таъсис шуда буд. Дар тӯли даҳсолаҳо мо тавонистем, ки фоҷиаро пешгирӣ кунем, ҳатто дар замони ҷабҳагирии абарқудратҳо. Вале имрӯз таҳдиди паҳншавии силоҳи ҳастаӣ афзоиш меёбад ва мураккаб мешавад. Агар дар амал кардан ноком бошем, ин боиси мусобиқаи силоҳи атомӣ дар ҳар минтақа ва дурнамои ҷанг ва ҳодисаҳои террор мешавад, ки миқёси онро тасаввур кардан душвор аст.

Дар баробари чунин оқибати мудхиш як мувофиқати нозук қарор мегирад, ки он созишномаи бунёдӣ буда, дар шакли Созишномаи паҳн накардани силоҳи атомӣ мебошад. Дар он гуфта мешавад, ки ҳамаи кишварҳо ба энергияи атомии сулҳомез ҳақ доранд ва кишварҳое, ки силоҳи атомӣ доранд, барои ҳаракат кардан ба сӯи ҳалли силоҳ масъул мебошанд ва онҳое, ки чунин силоҳро надоранд, аз кӯшиши ба даст овардани он сар печанд. 12 моҳи оянда мумкин аст дар муайян кардани он ки оё ин мувофиқатнома тақвият меёбад ё оҳиста оҳиста нопадид мешавад, ҳалкунанда хоҳанд буд.

Амрико қасд дорад созишномаҳои ҳосилшударо риоят намояд. Мо созишномаи навро бо Русия барои коҳиши қобили мулоҳизаи кулоҳакҳои стратегӣ ва воситаҳои ҳадафбурд пайгирӣ хоҳем кард. Мо ба сӯи ратификатсияи (тасвиби) Аҳдномаи манъи озмоиши силоҳи ҳастай пеш хоҳем рафт ва бо кишварҳои дигар барои эътибор пайдо кардани ин аҳднома кор хоҳем кард, то ки озмоиши атомӣ барои ҳамеша манъ карда шавад. Мо бознигарии Сиёсати атомии ИМА-ро ба поён мерасонем, ки даричаро ба сӯи коҳиши минбаъда ва кам кардани нақши онҳо боз мекунад. Мо аз кишварҳо даъват мекунем, ки дар моҳи январ музокираро барои аҳднома оид ба хотима додани истехсоли маводи парокандашаванда ҷиҳати силоҳ оғоз намојанд.

Дар моҳи апрели соли оянда ман саммите баргузор мекунам, ки иштироккунандагони он масъулияти ҳар кишварро барои посбонии маводи атомӣ дар қаламрави худ ва расонидани кӯмак ба кишварҳое, ки қодир нестанд ин ўҳдадориро иҷро намојанд, тасдиқ мекунанд ва мо ҳеҷ гоҳ набояд иҷоза бидиҳем, ки ҳатто як василаи атомӣ ба дасти экстримисти вайронкор биафтад. Ва мо барои тақвияти ин муассиса ва ибтикорҳо ҷиҳати мубориза бо қочоқ ва дуздии атомӣ кор хоҳем кард.

Ҳамаи ин бояд кӯшиши тақвияти Созишнома дар бораи паҳн накарданро пуштибонӣ намојанд. Он кишварҳое, ки иҷрои ўҳдадории худро инкор мекунанд, бояд барои оқибатҳои он масъул бошанд. Иҷозат диҳед ба масъала равшанӣ андозам – сухан дар бораи ҷудо кардани кишварҳои алоҳида намеравад, сухан дар бораи ҳимояи ҳуқуқи ҳамаи кишварҳое меравад, ки ўҳдадорихои худро иҷро мекунанд. Зеро дар ҷаҳоне, ки кишварҳо кӯшиш мекунанд инспексияи МАГАТЕ (IAEA)-ро сарфи назар кунанд ва дархостҳои СММ-ро инкор мекунанд, ҳамаи одамон ва ҳамаи кишварҳо худро камтар амн эҳсос мекунанд.

Ҳукуматҳои Кореяи Шимолӣ ва Эрон бо амалҳои худ ба рафтани мо ба ин фарози хатарнок таҳдид мекунанд. Мо ҳуқуқи онҳоро ҳамчун узви ҷомеаи миллатҳо эҳтиром мекунем. Ман қаблан ҳам гуфта будам ва боз такрор мекунам, ман тамоюли худамро ба демократия нигоҳ медорам, ки роҳро барои шукуфоии бештар ва сулҳи устувор барои ҳар ду кишвар боз мекунад, агар онҳо ўҳдадорихои худро иҷро намојанд.

Вале агар ҳукуматҳои Кореяи Шимолӣ ва Эрон инкори меъёрҳои байналмилалиро интихоб намоянд ва барои ба даст овардани силоҳи атомӣ ба зиёни суботи минтақавӣ, амният ва имкониятҳои халқҳои худ кӯшиш намоянд, онҳо мутамоил ба хатари шиддатбахшии мусобиқаи силоҳи атомӣ ҳам дар Осиёи Шарқӣ ва ҳам дар Шарқи Миёна ҳастанд ва онҳо бояд ба ҷавобгарӣ кашида шаванд. Ҷаҳон бояд муттаҳид шавад ва нишон диҳад, ки қонуни байналмилалӣ як ваъдаи хушку холи нест ва муқаррароти аҳдномаҳо бояд иҷро шаванд. Мо бояд исрор кунем, ки оянда мутааллиқ ба тарс нест.

Ин маро ба сутуни дувум барои ояндаи мо меорад: мубориза барои сулҳ.

Созмони Милал бар асоси ин боварӣ эҷод шуда буд, ки мардумони ҷаҳон ҳаёти худро гузаронанд, хонаводаҳои худро тарбия намоянд ва ихтилофоти худро ба таври сулҳомез ҳал намоянд. Ба ҳар ҳол мо медонем, ки дар бисёр қисматҳои ҷаҳон ин ормон ҳамчун орзуи абстракт ва ҳосилнашаванда боқӣ мемонад. Мо метавонем ё вазъияти мавҷударо ҳамчун ногузир ва зарурӣ қабул кунем ва бо ихтилофҳои доимӣ ва харобкор созиш намоем ва ё метавонем эътироф кунем, ки тамоюл ба сулҳ кори умумӣ ва ҷаҳонист ва қарори худро барои хотима додан ба ихтилофҳо дар саросари ҷаҳон тасдиқ намоем.

Асоси ин кӯшиш бояд боварии устувор ба он бошад, ки ҳеҷ гоҳ набояд бо куштори мардон, занон ва кӯдакони бегуноҳ созиш карда шавад. Дар ин маврид набояд баҳсе вучуд дошта бошад. Экстримистҳои харобкор, ки бо таҳрифи эътиқод ихтилоф бармеангезанд, худро беэътибор ва мунзавӣ кардаанд. Онҳо фақат боиси нафрат ва харобкорӣ мешаванд. Амрико бо онҳо мубориза намуда, ҳамкориҳои устуворро барои ҳадаф қарор додани террористҳо эҷод мекунад, иттилоотро мубодила мекунад, кори мақомоти ҳифзи ҳуқуқро ҳамроҳанг намуда, одамони моро ҷимоя менамояд.

Мо иҷоза намедиҳем, ки Ал-Қоида дар Афғонистон ё ҳар кишвари дигар паноҳгоҳ ва пойгоҳи ҳамла ташкил намояд. Мо ҳамроҳи дӯстони худ дар хати пеши ҷабҳа хоҳем истод, зеро мо ва бисёре аз кишварҳои дигар дастгирии кафолатдорро барои мардуми Покистон фардо изҳор хоҳем кард. Мо сиёсати мусбати ҳамкориҳои мутақобилро пеш хоҳем бурд, ки дар байни эътиқодҳо пул ва ҳамкорӣ барои имконият эҷод хоҳад кард.

Кӯшишҳои мо барои пешбарии сулҳ фақат бо торумори экстримистҳои харобкор маҳдуд намешавад. Силоҳи аз ҳама қудратманд дар арсенали мо ин умеди одамон ба он аст, ки оянда ба онҳое тааллуқ дорад, ки месозанд, на онҳое, ки вайрон мекунанд; боварӣ ба он ки ихтилофот ба поён мерасанд ва рӯзи нав оғоз хоҳад шуд.

Ва барои ҳамин мо кӯшиши сулҳфариниро дастгирӣ хоҳем кард, онро тақвият хоҳем дод, бо дастгирии ин кӯшишҳо мо ихтилофҳоро пеш аз воқеъ шудани онҳо

пешгирӣ хоҳем кард. Мо сулҳи пойдорро дар Судон аз тариқи дастгирии одамони Дорфур ва амалисозии Созишномаи Ҳамаҷонибаи сулҳ пайгирӣ хоҳем кард, бо ин мо сулҳро таъмин хоҳем кард, ки мардуми Судон сазовор аст. (Кафкӯбӣ).

Ва дар кишварҳои дар натиҷаи муноқишаҳо харобшуда аз Гаити ва Конго то Тимори Шарқӣ мо бо СММ ва шарикони дигар ба хотири сулҳи пойдор ҳамкорӣ хоҳем кард.

Ман ҳамчунин пайгирии сулҳи воқеӣ ва давомдорро байни Исроил ва Фаластин ва ҷаҳони араб идома хоҳам дод. (Кафкӯбӣ). Мо барои ҳалли ин масъала кор хоҳем кард. Дирӯз, ман бо нахуствазир Нетаняху ва президент Аббос мулоқоти созанда доштам. Мо ба баъзе пешрафтҳо ноил шудем. Фаластиниён кӯшишҳои худро барои амният тақвият доданд. Исроилиён озодии васеътарро барои ҳаракати фаластиниён фароҳам сохтанд. Дар натиҷаи ин кӯшишҳо дар ҳар ду тараф дар Канораи Ғарбӣ таҷдиди иқтисодӣ оғоз шуд. Пешрафтҳои бештар заруранд. Мо ҳанӯз ҳам монанди қабл фаластиниёнро даъват мекунем, ки маъракаи ифвоангезиро бар зидди Исроил хотима диҳанд ва таъкид мекунем, ки Амрико қонунӣ будани бошгоҳҳои нави Исроилро қабул надорад. (Кафкӯбӣ).

Замони он фаро расид, ки музокирот бидуни шартҳои пешакӣ дар бораи масъалаҳои мақоми доимӣ, таъмини амнияти исроилиён ва фаластиниён, нишонагузори марзҳо, вазъияти фирориён ва мақоми Иерусалим оғоз шаванд. Ва ҳадаф маълум аст: Ду давлат, ки паҳлу ба паҳлу ҳам дар сулҳ ва амният зиндагӣ мекунанд – Давлати яҳудиён бо номи Исроил бо амнияти воқеӣ барои ҳамаи исроилиён, давлати қобили зиндагӣ ва мустақили фаластинӣ бо марзҳои яқиндор, ки ба ишғоле, ки соли 1967 оғоз шуда буд, хотима мебахшад ва иқтидори мардуми Фаластинро эътироф менамояд. (Кафкӯбӣ).

Барои муваффақ шудан ба ҳадафи мазкур, мо барои барқарор кардани сулҳу амният байни Исроил ва Лубнон, Исроил ва Сурия ва инчунин, ба таври бештар васеъ барқарор кардани сулҳ байни Исроил ва ҳамсояҳои он кӯшиш ба ҳарч хоҳем дод. Барои ноил шудан ба ин мақсад, дар баробари гуфтушунидҳои дучониба мо инчунин ташаббусҳои минтақавии бисёрҷонибаро таҳия хоҳем кард.

Ман ҳаёли хом накарда истодаам. Медонам, ки ин кор душвор аст. Вале ҳамаи мо – на фақат исроилиҳо ва фаластиниҳо, балки ҳамаи мо – бояд барои худ муайян созем, ки оё муносибати мо ба сулҳ ҷиддист ё танҳо аз ҳарфҳои хушқу ҳоли иборат аст. Барои шикастани қолабҳо, барои аз байн бурдани давраи ноумедихову ноустувориҳо мо доир ба масъалаҳои, ки нисбат ба онҳо муносибати шахсӣ доштем, бояд ба таври ошкоро сухан ронем. Бо он, ки Иёлоти Муттаҳида амнияти Исроилро рад намуда, аз ӯ талаб мекунад, ки даъвоҳои қонунӣ ва ҳуқуқи фаластиниҳоро эътироф намояд, ба Исроил кӯмак намерасонад (Кафкӯбӣ). Бо он, ки баъзе кишварҳои, ки ба ҷои нишон додани омодагии созанда эътироф намудани қонуниятӣ арзи вучуди Исроил ва

ҳуқуқи он ба амният ва зиндагии осоишта, ба муқобили он ҳамлаҳои ғаразнок мекунад, ба фаластиниҳо кӯмак намерасонанд (Кафкӯбӣ).

Мо бояд дар хотир дошта бошем, ки пардохти олитарин арзиши ин низоъ ба гардани мо нест. Ин бар зарари сиёсатмадорон нест. Ин бар зарари ҳамон духтараки исроилии дар Сдерот буда аст, ки аз тарс чашмонашро мепӯшад, ки мушаке дар нимашаб чони ӯро мегирад. Ин бар зарари ҳамон писарчаи фаластинии дар Ғаза буда аст, ки на оби тоза дорад ва на кишваре, ки онро Ватани худ ҳисоб кунад. Ҳамаи инҳо фарзандони Худоянд. Ва агар ҳамаи бозиҳои сиёсӣ ва суханҳои дабдабанокро як тараф гузорем, гап дар бораи ҳаёти арзанда ва осоишта меравад. Ҳамин аст дарсе, ки аз ҷониби се дини бузурги дунё таълим дода мешавад, ки дар як қисмати кӯчаки сайёра, ки Замини Муқаддас номида мешавад, арзи ҳастӣ намудаанд. Маҳз ба ҳамин хотир, ба нокомиҳову ноомадҳои ногузир ва рӯзҳои душвор нигоҳ накарда, ман боустувор ба сӯи мақсади дар пешистода – ба сӯи сулҳ қадам хоҳам зад.

Сеюм ин ки мо бояд эътироф намоем, ки агар мо барои муҳофизати сайёраи худ бар дӯши худ масъулият нагирем, дар асри 21 ба сулҳу амният муваффақ нахоҳем шуд. Ва ман аз муншии Умумии Созмони Милали Муттаҳид сипосгузорам аз он, ки ӯ дирӯз доир ба масъалаи марбут ба тағйири иқлим ҷаласаи навбатӣ барпо намуд.

Инкори хатари ба тағйири иқлим алоқаманд номумкин аст. Дар ин ҷода бояд ба таври фаврӣ чораҳои муносиб андешида шавад. Агар мо минбаъд ҳам ҳамин тавр пеш равам, ҳар як давлате, ки дар ин ҷаласаи Ассамблеяи Умумӣ ширкат дорад, шохиди тағйироти бебозгашт дар сарҳадоти худ хоҳад шуд. Кӯшишҳои мо барои хотима додан ба низоъҳо дар зери таъсири ҷангҳо барои гурезаҳо ва захираҳо ба ақиб партофта хоҳанд шуд. Хушксолӣ ва гуруснагӣ раванди инкишофро бозмедоранд. Заминҳое, ки дар онҳо одамон тӯли ҳазорсолаҳо зиндагӣ мекарданд, аз байн мераванд. Насли оянда ба таърихи гузаштаи худ назар афканда, дар таачҷуб хоҳад монд, ки чаро мо ҳеч кор накардем, барои ҷӣ мо муҳити зистро дар ҳамон шакле, ки аз ниёгон ба мерос гирифта будем, барои насли оянда муҳофизат накардем.

Барои ҳамин ҳам, гузашт он вақтҳое, ки Иёлотҳои Муттаҳида бекор менишаст ва дар ин ҷода чорае намеандешид. Мо барои аз нав сохтани системаи таъминоти барқи худ маблағ ҷудо хоҳем кард, ва дар айни замон барои таъмини даромаднокии барқи тоза шароит муҳайё хоҳем намуд. Ба хотири ноил шудан ба ҳадафҳои то соли 2020 ва баъдан то соли 2050 муайяншуда, мо ҳаҷми партовҳои зарароварро якбора кам мекунем. Мо минбаъд ҳам истифодаи сарчашмаҳои аз нав барқароршавандаи барқ ва технологияҳои сарфакунандаи онро дастгирӣ намуда, дар якҷоягӣ бо кишварҳои дигари ҷаҳон аз онҳо баҳра мебарем. Ва бо ҳамаи кишварҳои ҷаҳон ҳамкорӣ намуда, барои пурзӯр гардонидани мубориза бар зидди ин таҳдид аз кӯчактарин имконият истифода хоҳем кард.

Кишварҳои сарватманде, ки дар асри 20 ба муҳити зист зарари бисёр расонидаанд, бояд ӯҳдадорию моро қабул намуда, пешвои дигарон бошанд. Вале масъулият бо ин тамом намешавад. Ҳарчанд ки мо зарурати эътиноҳои мухталифро эътироф менамоем, ба ҳамаи чорабиниҳои марбут ба кам кардани партовҳои карбон бояд кишварҳои зуд инкишофёбанда – сарчашмаҳои партовҳои карбон ҷалб карда шаванд, ки метавонанд бар зидди ифлосшавии ҳаво бе боздошти суръати инкишофи худ ба таври фаъолтар мубориза баранд. Ва агар ба кишварҳои камбағалтарин барои мутобиқ шудан ба мушкилоти марбут ба тағйироти иқлим кӯмак расонида нашавад, ва ҳамин тавр роҳи аз ҷиҳати экологӣ тозаии инкишоф пеш гирифта шавад, ҳамаи саъю кӯшиш дар ин ҷода бефоида хоҳад буд.

Албатта, тағйир додани одатҳои ба таври амиқ реша давонда, ба монанди муносибати мо нисбат ба истифодаи барқ душвор аст. Ман инро медонам. Ва дар авҷи таназзули ҷаҳонии иқтисодӣ бошад, аз ӯҳдаи ин кор баромадан боз ҳам душвортар аст. Албатта, бекор нишастан ва мунтазир будани он, ки дигарон қадами аввалинро дар ин ҷода мегузоранд, дилфиреб аст. Вале агар мо якҷоя ба пеш ҳаракат накунем, наметавонем ин роҳро паси сар намоем. Пеш аз он, ки дар Копенгаген ҷамъ оем, биёед сари ин масъала фикр кунем, ки ҳар яки мо ба хотири ояндаи умум чӣ кор карда метавонем.

Ин маро аз охири такягоҳе дарак медиҳад, ки дар асоси он мо бояд ояндаи худро барпо намоем: яъне, иқтисодӣ ҷаҳонӣ, ки барои ҳамаи одамон имконият фароҳам меорад.

Ҷаҳони мо ҳоло аз ҷиддитарин бӯҳрони иқтисодӣ аз замони таназзули Бузург ба худ наомадааст. Дар Иёлоти Муттаҳида мо мебинем, ки муҳаррики инкишоф аллакай суръат гирифта истодааст, вале бисёриҳо мисли пешина кор ёфта ё ҳисобҳои худро пардохт карда наметавонанд. Мо дар саросари ҷаҳон нишонаҳои дилгармкунандаро мушоҳида намуда истодаем, вале боварии комил надорем, ки моро чӣ дар пеш аст. Миқдори аз ҳад зиёди одамон дар кишварҳои аз ҳад зиёди ҷаҳон бӯҳронҳои ҳаррӯзаро аз сар гузаронида истодаанд, ки арзишҳои умумибашарии моро зери таҳқир қарор медиҳанд: ноумедии меъдаи ҳолӣ, ташнагӣ аз сабаби нарасидани оби ошомиданӣ, беадолатӣ дар шакли марги кӯдак аз бемории табобатшаванда ё фавти модар ҳангоми таваллуд.

Дар шаҳри Питсбург мо якҷоя бо кишварҳои бузурги абарқудрати иқтисодӣ роҳи мутавозин ва устувори инкишофи ҷомеаро муайян мекунем. Ин маънои онро дорад, ки мо бояд ҳушёр бошем ва то он даме, ки мардум ба ҷойҳои кори худ барнагарданд, ором нашинем. Ин маънои онро дорад, ки мо бояд талаботро барқарор намоем, то барқарорсозии иқтисодӣ ҷаҳонӣ устувор бошад. Ва ин маънои онро дорад, ки бояд қоидаҳои пеш бурдани кор (бизнес) муайян карда

шаванд ва барои ҳамаи марказҳои молиявӣ чораҳои бештар пурсамари танзим ҷорӣ карда шаванд, то ба хирсу тамаъ, ифрот ва сӯистифода, ки моро ба вартаи фалокат оварда расониданд, хотима дода шавад ва пеши роҳи такрорёбии чунин бӯҳрон дар оянда гирифта шавад.

Дар давраи чунин як вобастагии мутақобил, мо бошем, хоҳони муносибати бештар васеи ҳам маънавӣ ва ҳам прагматӣ нисбат ба масъалаҳои инкишофи ҷомеа ҳастем, ки то сар задани бӯҳрон вучуд доштанд. Ва барои ҳамин ҳам, Иёлоти Муттаҳида саъю кӯшишҳои таърихии худро идома медиҳад, то ба одамон дар таъмин намудани худ бо маводи озуқа кӯмак расонад. Мо 63 миллиард доллар ҷудо кардем, то мубориза бар зидди ВИЧ/СПИД идома ёбад, ба фавти одамон аз бемориҳои сил ва табларза хотима дода шавад, бемории фалаҷ аз байн бурда шавад ва системаи тандурустии ҷамъиятӣ мустаҳкам гардонидани шавад. Якҷоя бо дигар кишварҳои ҷаҳон, мо бар зидди зуқоми H1N1 ба Ташкилоти Умумиҷаҳонии Тандурустӣ ваксина медиҳем. Мо миқдори ҳарчӣ бештари кишварҳоро дар системаи тиҷорати глобалӣ муттаҳид гардонидани истодаем. Мо дар соҳаи инкишофи ҷомеа Ҳадафҳои дар Эълумияи ҳазорсола дарҷ гардидаро дастгирӣ хоҳем кард ва то ҷаласаи соли оянда нақшаи глобалии дар амал татбиқ намудани ин ҳадафҳоро омода месозем. Ва мо дар назди худ вазифа мегузорем, ки қашшоқии фавқуллоддаро ҳанӯз дар замони ҳозира решакан намоем.

Акнун вақти он расидааст, ки ҳамаи мо қарзи худро иҷро кунем. Агар ҳамаи кишварҳо ба масъулиятҳои бар дӯши онҳо гузошташуда ба таври ҷиддӣ муносибат накунам, инкишофи ҷомеа устувор ва умумӣ нахоҳад буд. Ин бошад маънои онро дорад, ки кишварҳои сарватманд бояд барои миқдори бештари маҳсулот бозорҳои худро кушоянд ва ба кишварҳои қашшоқтар дасти кӯмак дароз кунанд, ва дар ин ҳолат бояд дар соҳаи институтҳои байналхалқӣ ислоҳот дароварда шавад, то миқдори бештари кишварҳо тавонанд нақши бештар муҳим бозанд. Кишварҳои тараққиқунанда бояд фасодро, ки пеши роҳи инкишофро мегирад, аз бех решакан кунанд, – вагарна дар ҷое, ки одамон дучори тазйиқанд ва бизнесҳо бояд пора диҳанд, ҳеҷ як имконият фароҳам намеояд. Барои ҳамин ҳам мо росткориҳои мақомоти тартиботи ҳуқуқ ва мустақилияти судяҳо, ҷомеаи шаҳрвандӣ ва бахши ба таври динамикӣ инкишоф ёбандаро дастгирӣ менамоем. Мақсади мо оддист: иқтисодиёти глобалӣ, ки барои ҳама имкониятҳо ва инкишофи устувор фароҳам меорад.

Амалӣ гардонидани тағйироте, ки ман доир ба он имрӯз сухан рондам, осон нахоҳад буд. Ва барои дар амал татбиқ намудани онҳо ҷамъ омадани чунин сарварон (лидерҳо), ба монанди мо дар чунин форумҳо, ба монанди форуми имрӯза бо назардошти ҳамаи манфиати он кофӣ нест. Зеро дар ҳама гуна ассамблеяи кишварҳои ҷаҳон тағйироти ҳақиқӣ танҳо бо саъю кӯшиши одамоне, ки мо намоёндаҳои онҳо ҳастем, ба даст оварда мешавад. Ана ба ҳамин хотир ҳам, барои он, ки асоси ба даст овардани инкишофу пешравӣ гузошта шавад, мо бояд дар

пойтахтҳои кишварҳои худ бо чидду ҷаҳд кор кунем. Маҳз дар пойтахтҳо мо ризоият ва мувофақати умумиро ба даст хоҳем овард, то ба низоъҳо хотима дода шавад ва технологияҳо бо мақсадҳои осоишта ба кор бурда шаванд, характери истифодабарии барқ тағйир дода шавад ва инкишофи устувор ва умумии иқтисодӣ дастгирӣ ёбад.

Ман фикр мекунам, ки халқҳои ҷаҳон маҳз ҳамин гуна ояндаро барои фарзандони худ мехоҳанд. Ва барои ҳамин ҳам, мо бояд аз он принципҳои дифоъ намоем, ки хоҳиши халқро инъикос менамоянд. Ин принципҳо наметавонанд хусусияти дувумдараҷа дошта бошанд: демократия ва ҳуқуқи инсон барои ноил шудан ба ҳар як ҳадафе, ки имрӯз ман доир ба он сухан гуфтам, аҳамияти калон доранд, зеро ҳукуматҳои халқ ва барои халқ барои амал кардан ба хотири манфиатҳои васеи халқи худ, на ба хотири манфиатҳои ҳукмдорон бештар майл доранд.

Ченаки таъсирбахшии мо ҳамчун роҳбарон – аз он иборат нест, ки тарсу ваҳми кӯҳна ва нафратро дар байни халқҳои худ парвариш диҳем. Таъсирбахшии роҳбарон тавассути қобилияти фурӯнишонии дигарандешӣ, тарсонидан ва таъқиб намудани ҳарифони сиёсӣ дар дохили кишвар чен карда намешавад. Халқҳои ҷаҳон дигаргунӣ мехоҳанд. Онҳо бо касоне, ки бар хилофи таърих рафтор мекунанд, ба муддати дуру дароз муросо нахоҳанд кард.

Оинномаи Ассамблеяи мо ҳар яки моро вазифадор менамояд, ки «бори дигар боварии ҳудро ба ҳуқуқи асосии инсон, ба қадру қимат ва арзиши шахсияти инсонӣ, ба баробарҳуқуқии байни марду зан тасдиқ намоем». Дар байни ин ҳуқуқ – озодии ифодаи фикру ақида, пайравӣ кардан ба ҳама гуна дин, ваъдаи баробарии намояндаҳои ҳамаи наҷодҳо ва имкониятҳо барои занҳои духтарон дар амалигардонии қобилияти худ, имконияти иштироқи шахрвандон дар идоракунии давлат ва эътимод ба ҳаққонияти системаи судӣ ҷой доранд. Вагарна, чӣ тавре ки ҳеч ягон давлат набояд аз ҷониби дигар давлат зери зулму истибдод қарор гирад, айнан ҳамин тавр ҳеч як шахс набояд аз ҷониби дигар шахсони ба худ монанд зери зулму истибдод қарор гирад (Кафкӯбӣ).

Ҳамчун амрикоии африқоинаҷод, ман ҳамеша дар хотир хоҳам дошт, ки агар давлати ман хоҳиши саъю кӯшиши устуворро барои ба даст овардани иттиҳоди бештар такмилёфта намедошт, ман имрӯз дар ин ҷо намебудам. Ва барои ҳамин ҳам, ман мутмаинам, ки новобаста аз он, ки атрофи моро чӣ гуна торикӣ фаро гирифтааст, касоне, ки дар роҳи адолат қомат баланд мекунанд, ҳатман ба тағйироти асосӣ ноил мегарданд. Ва ман ваъда медиҳам, ки Иёлоти Муттаҳида ҳамеша тарафдори онҳост, ки барои дифоъ намудан аз қадру қимат ва ҳуқуқи худ омода ҳастанд – тарафдори донишҷӯест, ки ташнаи илму дониш аст, тарафдори интиҳобкунандаест, ки талаб мекунад, то овози он шунида шавад, тарафдори

беғуноҳест, ки меҳоҳад озод бошад, тарафдори мазлумест, ки меҳоҳад бо ҳамагон баробар бошад.

Демократияро мумкин нест аз берун ба таври маҷбурӣ ба гардани ҳеч як давлат бор кард. Ҳар як ҷамъият бояд роҳи хоси худро ҷустуҷӯ намояд ва роҳҳои мукамал бошанд, вучуд надоранд. Ҳар як кишвар бо ҳамон роҳе хоҳад пеш рафт, ки ба фарҳанг ва анъанаҳои халқи он асос ёфтааст. Ва ман эътироф менамоям, ки Иёлоти Муттаҳида аксари вақтҳо паҳнкунии демократияро интихобан анҷом медод. Аммо ин ихлосмандии моро заиф намегардонад, баръакс, онро тақвият мебахшад. Принципиҳои асосие вучуд доранд, ки аз принциpleri универсали (умумӣ) ба шумор мераванд; ҳақиқатҳои муайяне вучуд доранд, ки ба таври ошкоро маълуманд – ва Иёлоти Муттаҳидаи Амрико ҳеч гоҳ аз саъю кӯшиш дар роҳи муҳофизати ҳуқуқи одамони тамоми ҷаҳон ва аз ҷониби худ муайян намудани тақдири худ даст намекашанд (Кафкӯбӣ).

Шасти панҷ сол пеш Франклин Рузвелти хаста бо сухани ҷаҳорум ва охирии иногуратсионӣ (тоҷгузорӣ) ба мардуми Амрико мурочиат кард. Пас аз солҳои тӯлонии ҷанг ӯ кӯшиш кард сабақҳои пурдаҳшати озорҳо ва зиёнҳои бузурги воридшударо ҷамъбаст намояд. “Мо ёд гирифтаем, ки шаҳрванди ҷаҳон, узви ҷомеаи инсонӣ бошем” – гуфта буд вай.

Созмони Милали Муттаҳид аз тарафи одамоне чун Рузвелт эҷод шуда буд, ки аз ҳамаи гӯшаву канори Замин - аз Африқо ва Осиё, Аврупо ва Амрико ҷамъ омада буданд. Ин меъморони ҳамкориҳои байналмилалӣ идеалист (пиндоргаро) буданд, вале соддалавҳ набуданд – идеализми онҳо ба сабақҳои душвори ҷанг ва ҷунин эътиқоди хирадмандона реша дошт, ки халқҳо метавонанд на дар ҷудой, балки якҷоя манфиатҳои худро ҳимоя кунанд.

Акнун ин масъулият ба дӯши мо меафтад: ин созмон ҳамонгуна хоҳад шуд, ки мо онро таъсис дода будем. Созмони Милали Муттаҳид ба фоидаи тамоми ҷаҳон кор мекунад ва саъй мекунад, ба одамони гурусна ғизо диҳад, ба беморон ғамхорӣ кунад, маконҳои харобшударо барқарор намояд. Вале дар баробари ин на ҳамеша ба он муяссар мешавад, ки ба иҷрои қарорҳои худ ноил шавад ва ба ормонҳои асосгузоштаи муассисони худ содиқ бимонад.

Ман боварӣ дорам, ки ин камбудихо наметавонанд сабаб шаванд барои дур шудан аз ин созмон: онҳо моро даъват мекунанд, ки кӯшишҳои худро ду баробар кунем. Созмони Милал мумкин аст ҷое бошад, ки мо метавонем дар мавриди ранҷидагӣҳои қаблии худ суҳбат кунем ё ба нуқтаи созиш бирасем; ҷое бошад, ки мо чизеро дар он ҷо ҷустуҷӯ кунем, ки моро аз ҳамдигар ҷудо мекунад ё моро муттаҳид месозад; ҷое, ки мо зулму истибдодро дастгирӣ мекунем ё қувваи маънавӣ ҳосил мекунем. Ба

ибораи кӯтоҳ Созмони Милали Муттаҳид метавонад ба созмоне табдил ёбад, ки он аз масъалаҳои муҳим дар зиндагии шаҳрвандони мо комилан канда шуда бошад, ё вай метавонад омили муҳим барои пешбурди манфиатҳои одамон бошад, ки мо барои он хидмат мекунем.

Мо ба лаҳзаи ҳалкунанда расидем. Иёлоти Муттаҳида омода аст, ки фасли нави ҳамкории байналмилалиро оғоз намояд – фасле, ки ҳуқуқҳо ва масъулиятҳои ҳамаи кишварҳоро эътироф мекунад. Ва барои ҳамин, бо боварӣ ба кори худ ва бо садоқат ба арзишҳо мо аз ҳамаи кишварҳо даъват мекунем, ки барои сохтани оянда ба мо ҳамроҳ шаванд, ки халқҳои мо онро сазовор ҳастанд.

Ташаккур ба ҳамаи шумо. (Кафкӯбӣ)

Хотима
10:48

English version: <http://www.america.gov/st/texttrans-english/2009/September/20090923110705eaifas0.3711664.html>

Russian version: <http://www.america.gov/st/texttrans-russian/2009/September/20090923192939eaifas0.1109888.html>